

1. Kariéra recesisty

(Albert)

Jmenuji se Albert, letos v září mi bude čtyřicet. Maturoval jsem, prosím pěkně, s vyznamenáním; někdejší třídní premiant, znáte to. Zároveň ovšem i vyhlášený recesista, takže nikoliv neoblíbený. Mám čtyři semestry medicíny. Potom se nám s Kristýnou narodila Patricie... No nic. Dneska pracuji jako recepční v Centru plastické a estetické chirurgie. Zvedám telefony. Co dodat. Myslím, že si dovedete představit, jak se asi těším na abiturientské srazy. Ještě ke všemu vypadám na svůj věk dost mladě, takže se mi bývalí spolužáci (mimo jiné i dva generální ředitelé, tři bankéři a jeden primář) pokaždé posmívají, že využívám zaměstnanecké slevy na lifting obličeje. Směji se samozřejmě společně s nimi, ale v duchu mě to štve a závidím jim. Jsou to sice vesměs pitomci, ale úspěšní.

Na rozdíl od tebe, řekla by Kristýna automaticky a kysele by se ušklíbla.

O úspěchu toho vím celkem hodně – jaksí z druhé strany, jestli mi rozumíte. Ne že bych snad v posledních dvaceti letech nějakého úspěchu dosáhl; chci jen říct, že vzhledem ke svému povolání mám dost času a příležitostí o těchhle věcech přemýšlet. Asi tušíte, jací zákazníci k nám chodí.

Nebo stačí, když z okna recepce vyhlédnu na parkoviště před klinikou a podívám se na svoje už zcela rezavé auto – a hned vím, kdo jsem.

Když s takovýmhle autem parkujete ve dvaceti, je to legrace. Dokonce tím můžete získat kladné body. Ve čtyřiceti vzbuzujete pouze posměch, v lepším případě jakousi útrpnou lítost. Zestárlý recesista je truchlivá postava.

Věřte mi, vím o tom svoje.

Občas samozřejmě i já zažiji nějakou tu hvězdnou chvilku. Například letos na Štědrý večer se Kristýna trochu přiočila, a protože byla ve výjimečně přátelské náladě, vyprávěla Patricii a Orestovi (omlouvám se, ale jména našim dětem vybírala ona) o některých mých obzvlášť podařených gymnaziálních kouscích. Zejména Patricii moje dávná minulost očividně překvapila a několikrát na mě pohlédla bezmála s respektem. Skromně jsem se usmíval, ale v duchu jsem doslova překypoval pýchou a radostí. Potom ovšem Patricie s Orestem ochutnali hrozinkové cukroví, které jsem vlastnoručně upekl (mělo to být překvapení) – a do jejich pohledu se vrátila obvyklá kritičnost a skepse.

Zapomněl jsem tam dát cukr a hrozinky.

Ještě ke skromnosti: na životním neúspěchu je podle mě – kromě jiného – strašné i to, že se nemůžete chovat skromně. Když jste špičkový kardiochirurg nebo manažer, máte jaksi pro skromnost prostor. Skromné chování špičkového kardiochirurga působí sympaticky. Skromné chování recepčního je logický nesmysl. Skromný recepční je debil.

Recepčního v PECHu (plastická a estetická

chirurgie) dělám devět let. Devět let držím osm hodin denně sluchátko a trpělivě naslouchám všem těm naoko sebevědomým, ale ve skutečnosti zoufalým ženským požadavkům. Mateřská znaménka v obličejí a malá prsa dokážu uhádnout podle hlasu. Když se později kandidátka na krásu dostaví osobně, pod nosem bradavici velikosti černého rybízu, dívám se raději diskrétně stranou. „Posadte se, prosím, v čekárně, paní doktorka si pro vás za chvíli přijde,“ říkávám s pokrytecky chápavým úsměvem. Ty chuděry věří, že jim u nás můžeme jaksí zásadně pomoci – jenže silikon nebo menší nos ještě nikdy nikomu žádný zásadní obrat nepřinesly. Jednou jsem se to pokusil vysvětlit jakési mladé ženě, která se domnívala, že ve vstupu do pozemského ráje jí brání pouze odstávající uši. Naneštěstí mě slyšela Olga, manažerka. Nastoupila k nám loni. Její příchod vyvolal mezi doktory jistou pozornost, neboť chodí zásadně bez podprsenky. Je trochu podobná Veronice Žilkové, ale má studenější oči a tvrdší úsměv. Chvíli mě zamýšleně pozorovala (to dělá často) a potom vzdychla a tiše řekla, ať tohle víckrát nedělám.

Olga na ostatní někdy zvyšuje hlas, ale na mě ho nezvýšila ještě ani jednou. Když se jí na mé práci něco nelíbí, pokaždé si jenom povzdychne. Jednou nebo dvakrát mě dokonce napadlo, že mít takhle hezkou milenkou by byl prokazatelný úspěch – ale pokaždé to zůstalo v rovině teoretického uvažování. Připouštím, že se možná bojím. Nějaký ten úspěch bych už sice potřeboval jako sůl – jenže případný neúspěch by mě taky mohl definitivně položit.

Než jsem nastoupil jako recepční na plastice, dělal jsem kdeco. Rozhodně nic prestižního – tedy ne že bych si na tom zakládal. Ženíl jsem se v jedenaadvaceti. Co dodat. Kristýně bylo dvacet a vypadala bez přehánění jako mladička Sophia Lorenová – přesněji řečeno jako mladička Sophia Lorenová ve třetím měsíci. Asi jste si všimli, že lidi často přirovnávám k známým osobnostem; i možná tomu nevěříte, ale při troše talentu a trpělivosti se nějaká ta podoba objeví pokaždé. Kristýna ovšem tenhle můj zvyk nesnáší a snaží se jej parodovat – například o našem psovi tvrdí, že je podobný Ornelle Mutiové. Kristýna mimochodem herci pohrdá. Nahlas by to nepřiznala, ale je to pravda. Vystudovala divadelní vědu a herce ve skrytu duše považuje za bezostyšné parazity na dramatickém textu. Ale na tom koneckonců nezáleží, každý potřebujeme něčím nebo někým pohrdat.

Dneska je Kristýně osmatřicet a do mladičky Sophie Lorenové má, popravdě řečeno, dost daleko. Vypadá spíš jako některá z našich čekatelek na celkovou liposukci. Přesto ji mám po těch letech pořád rád. Má krásný obličej, hlavně oči. Dokážu se povznést nad to, že když si vsedě obouvá kozačky, funí (vstojе už by to nedokázala). Nevadí mi ani tak, že od svatby dvacet kilo přibrala a funí. Vadí mi, že přibrala dvacet kilo – a přitom ve svých nárocích na lásku neslevila ani o gram. Táhne jí na čtyřicet a váží osmdesát kilo, ale trvá na tom, abych ji stále viděl jako dvacetiletou štíhlou dívku.

A běda když ne!